

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. H. N.**, narozený „X“, státní příslušnost Vietnam, bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21
Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2016, č. j. MV-169764-6/SO-2015,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 15. 1. 2016, č. j. MV-169764-6/SO-2015, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 24. 9. 2015, č. j. OAM-1491-16/TP-2015. Tímto usnesením správní orgán prvního stupně podle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastavil řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky s odůvodněním, že žalobce nebyl k podání této žádosti oprávněn. Žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

současně v žalobě navrhl, aby soud zrušil i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a aby žalobci přiznal náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předeslal, že dle jeho názoru je napadené rozhodnutí nezákonné a vzhledem k okolnostem případu rovněž nepřiměřené a nepřezkoumatelné, pokud řízení o jeho žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu bylo zastaveno s odůvodněním, že k podání žádosti o udělení povolení tohoto druhu pobytu nebyl v době podání oprávněn. Žalobce namítal, že v době podání žádosti měl ve svém cestovním dokladu legitimně vylepen štítek dokládající dlouhodobý pobyt na území. Žádost o udělení povolení k trvalému pobytu podal dne 29. 1. 2015 a k tomuto datu nejen, že na území České republiky pobýval nepřetržitě po dobu 8 let, ale byl rovněž držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu, jak vyplývá z jeho cestovního dokladu, a byl proto nepochybně oprávněn k podání žádosti podle ust. § 68 zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce je názor žalovaného, že cizinec, v jehož cestovním dokladu je vylepen štítek obsahující výslovně povolení k dlouhodobému pobytu, není oprávněn podat žádost o udělení trvalého pobytu, nepřípustný. V souvislosti s tím žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015, č. j. 6 Azs 132/2015-39, dle kterého *„na žadatele, kterému svědčí fikce pobytu, se hledí jako na osobu s povoleným pobytem, a nelze tak vyloučit opakované podání žádosti dle ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců“*. Žalobce proto namítl, že byl oprávněn k podání žádosti o trvalý pobyt jednak proto, že v daný okamžik byl držitelem platného oprávnění k dlouhodobému pobytu, jednak s ohledem na ust. § 68 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, dle kterého je cizinec oprávněn k podání žádosti o trvalý pobyt ve lhůtě 6 měsíců od skončení platnosti povolení k pobytu (v daném případě od 24. 7. 2014, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o neprodloužení jeho dlouhodobého pobytu). Tvrzení žalovaného, že překlenovací štítek pouze osvědčuje podání žádosti a je jím deklarována legálnost pobytu na území České republiky do doby pravomocného rozhodnutí soudu, přičemž současně neopravňuje k podání žádosti o trvalý pobyt, považoval žalobce za nezákonnou spekulaci, již neodpovídá žádné výslovné ustanovení zákona, a napadené rozhodnutí pak tedy za nutně nezákonné. Dále žalobce namítl, že žalovaný nevěnoval žádnou pozornost a nevypořádal se s odvolací námitkou, že žalobce již v minulosti podmínku nepřetržitého pětiletého pobytu na území splnil, od té doby stále na území České republiky pobývá, a byl tak v rozhodné době oprávněn žádost na území České republiky podat. Podle žalobce postupoval žalovaný přepjatě formalisticky. Napadené rozhodnutí žalobce pokládal za zjevně nepřezkoumatelné, když dle jeho názoru neobsahuje úvahy k otázce přiměřenosti či k otázce splnění podmínky nepřetržitosti. S tvrzením žalovaného, že tento se v daném případě ze zákona nebyl povinen otázkou nepřiměřenosti zabývat, nesouhlasil. Žalobce citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62, a podtrhl, že i v případě zastavení řízení o žádosti o prodloužení pobytu je potřeba posoudit, zda zastavení řízení o žádosti bylo s ohledem na okolnosti daného případu přiměřené. S ohledem na shora uvedené pak žalobce vyjádřil přesvědčení, že předmětné rozhodnutí je v rozporu s ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jakož i v příkrém rozporu s ust. § 2, § 3, § 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a dále v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jakož i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal dosavadní průběh řízení, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a k věci uvedl, že žalobce v době podání žádosti o pobytové oprávnění na území nepobýval v pobytovém režimu, který by ho k takovému úkonu opravňoval. Podle žalovaného postupoval již správní orgán prvního stupně plně v souladu se zákonem o pobytu cizinců i se správním řádem, následně žalovaný se s námitkami a vyjádřeními žalobce vypořádal, uvedl, jakými úvahami se při hodnocení jednotlivých důkazů řídil. Námitky uplatněné v žalobě považuje za nedůvodné, neboť podmínky pro zastavení řízení podle ust. ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly naplněny.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti dnů od doručení napadeného rozhodnutí dle ust. § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Žalobce na území České republiky pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností do 20. 11. 2013; nejprve za účelem podnikání na základě víza nad 90 dnů s platností od 5. 4. 2007 do 20. 11. 2007, za stejným účelem pak na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 21. 11. 2007 do 20. 11. 2013. Dne 4. 11. 2013 podal žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, žádost byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 13. 12. 2013, podané odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 7. 2014, č. j. MV- 137085-8/SO/sen-2012. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v Liberci, které byl usnesením ze dne 8. 10. 2014, č. j. 59 A 79/2014-28, přiznán odkladný účinek. Žalobci byly uděleny a do cestovního dokladu opakovaně vylepeny výjezdní příkazy, poslední pod č. „X“ s platností od 21. 9. 2015 do 20. 10. 2015. Následně byl žalobci do cestovního dokladu pod č. „X“ dne 18. 10. 2014 vyznačen překlenovací pobytový štítek s platností do 17. 2. 2015. Žádné pozdější záznamy pořázená kopie cestovního dokladu neobsahuje. Dne 29. 1. 2015 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky po 5 letech nepřetržitého pobytu na území. K žádosti přiložil přehled předpisů a plateb pro OSVČ ke dni 20. 11. 2014, platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013, plnou moc, potvrzení o ubytování, osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu a kopii cestovního pasu č. N1505855. Usnesením ze dne 24. 9. 2015, č. j. OAM-1491-16/TP-2015, správní orgán prvního stupně podle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastavil řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu s tím, že žalobce podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný se s prvostupňovým orgánem ztotožnil v tom, že ze zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec je povinen požádat o změnu účelu pobytu v průběhu povoleného pobytu na území České republiky. Podmínku povoleného pobytu ovšem nelze podle žalovaného směřovat s fikcí platnosti pobytového oprávnění dle ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, která pouze chrání cizince před právními důsledky spojenými s uplynutím platnosti stávajícího pobytového oprávnění do doby pravomocného rozhodnutí o podané žádosti. Podle žalovaného podmínka podání žádosti dle ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázána na pobyt povolený, a nikoliv na pobyt založený zákonnou fikcí pobytu, přičemž žalobce v době podání žádosti platné povolení k pobytu neměl.

8. Předně se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný neměl dle tvrzení žalobce vypořádat s odvolací námitkou, že žalobce již v minulosti podmínku nepřetržitého pobytu na území České republiky splnil.
9. V žalobcově odvolání jsou pouze dvě velmi stručné zmínky o tom, že žalobce již v minulosti podmínku nepřetržitého pětiletého pobytu splnil, a to v souvislosti s tvrzenou zjevnou nepřiměřeností rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále tuto zmínku žalobce učinil ve vztahu k rekapitulaci řízení o dlouhodobém pobytu. K přiměřenosti rozhodnutí žalovaný ve svém žalobou napadeném rozhodnutí na str. 5 vyjádřil zřetelný názor, že zastavení řízení je rozhodnutí procesní povahy, a proto se přiměřenost napadeného rozhodnutí nezkoumá. Vzhledem k tomu, že druhá uvedená zmínka je toliko okrajového charakteru a žalobce na ní nepostavil argumentaci svého odvolání, postačuje, že žalovaný jasně vyjádřil svůj názor, že podmínky pro udělení trvalého pobytu podle ust. § 68 zákona o pobytu nebyly splněny, neboť žalobce v době podání žádosti neměl povolení k dlouhodobému pobytu. Soud námitku nepřezkoumatelnosti proto shledal nedůvodnou.
10. Další otázkou, kterou se soud zabýval, je charakter překlenovacího štítku vylepovaného do cestovního dokladu, neboť o jeho existenci žalobce opírá závěr o trvajícím dlouhodobém pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009-71, www.nssoud.cz, ve kterém dospěl tento soud k závěru, že: „...*překlenovací štítek je pouhým osvědčením, vydaným dle § 155 správního řádu. Tento typ aktů veřejné správy nezakládá (respektive neruší či nemění) práva a povinnosti svých adresátů, jako je tomu v případě správních rozhodnutí. Na rozdíl od jim blízkých deklaratorních rozhodnutí není ani prostředkem k řešení sporných skutečností či autoritativnímu odstraňování pochybností.*“ Z uvedeného vyplývá, že samotný překlenovací štítek nezakládá žádné právo dlouhodobého pobytu, jak se zřejmě domnívá žalobce, a to ani v případě, kdyby byl vydán nesprávně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015-32; ze dne 18. 8. 2015, č. j. 2 Azs 12/2015-64, dostupné na www.nssoud.cz). Charakter pobytového oprávnění v době podání žádosti o trvalý pobyt je tedy nutno u žalobce zkoumat separátně s důrazem na otázku, zda byl žalobce oprávněn po dobu trvání odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podat žádost o trvalý pobyt.
12. Podle ust. § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.
13. Podle ust. § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k trvalému pobytu podle ust. § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu; žádost podle ust. § 68 odst. 5 je oprávněn podat též na zastupitelském úřadu.
14. Podle ust. § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.
15. Podle ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.
16. Podle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se mimo jiné na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ust. § 47 vztahuje obdobně.
17. Žalobce z uvedených právních norem dovozuje, že přiznání odkladného účinku žalobě má stejný účinek jako ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu, tedy že přiznáním odkladného účinku žalobě se na žalobce hledí, jako by měl dále povolení k dlouhodobému pobytu s možností podat i žádost o trvalý pobyt. Obdobnými otázkami se již judikatura správních soudů zabývala a prezentovaný názor nepřijala.
18. V aktuálním rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Smyslem odkladného účinku žaloby je ochrana stěžovatelky před výkonem či jinými právními následky napadeného rozhodnutí, v jejichž důsledku by stěžovatelce mohla vzniknout nepoměrně větší újma než jiným osobám. Konkrétně jde o ochranu před tím, aby její pobyt na území České republiky byl nezákonný a aby tak nebyla nucena opustit území České republiky,*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

protože žaloba stěžovatelky může být důvodná. Proto po přiznání odkladného účinku žalobě byl stěžovatelce pobyt prodlužován prostřednictvím pobytových štítků vydávaných na základě § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Následkem přiznání odkladného účinku však není prodloužení pobytového statusu stěžovatelky....“ Obdobné právní závěry lze nalézt i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015–32, www.nssoud.cz.

19. Soud na základě shora uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu konstatuje, že ke dni podání žádosti o trvalý pobyt žalobce nepobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu, neboť jeho žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu byla pravomocně zamítnuta. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, když správní řízení o jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu zastavil podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že je nutné, aby žádost o trvalý pobyt byla (v daném případě) podána za trvání povolení k dlouhodobému pobytu, což splněno nebylo, není rozhodné, zda a kdy by podmínku nepřetržitého pobytu na území České republiky žalobce splnil.
 20. K namítané nepřiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí soud konstatuje následující. Podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
 21. Soud dále poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které ust. § 174a zákona o pobytu cizinců „stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dostupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.
 22. Žalobou napadené rozhodnutí nebylo meritorním rozhodnutím, jímž by byl řešen vznik, změna či zánik práv a povinností žalobce. Usnesení o zastavení řízení je druhem procesního rozhodnutí, jímž se řízení končí z důvodu, že nedošlo k naplnění zákonných požadavků pro rozhodnutí ve věci. Smyslem ochrany vyjádřené v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců je posuzování vlivu meritorních rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců, jimiž přímo dochází k zásahu do práv účastníka, což však nebyl případ žalobce. Otázka přiměřenosti tedy nemohla být v žalobou napadeném rozhodnutí řešena. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, dostupném na www.nssoud.cz, a zdejší soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje, přičemž neshledal důvod pro odchýlení se od těchto závěrů. Soud proto dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně ani žalovaný nebyli povinováni řízení zkoumat
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přiměřenost dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do rodinného a soukromého života žalobce, a proto uvedenou námitku shledal nedůvodnou.

23. Žalobce namítl, že mohl podat svoji žádost podle ust. § 68 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, který stanoví, že žádost o povolení k trvalému pobytu je oprávněn podat i cizinec, který v době splnění podmínek podle předchozích odstavců pobývá mimo území. Jestliže platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území skončí cizinci v době jeho nepřítomnosti na území, musí být žádost podána nejpozději do 6 měsíců od skončení platnosti tohoto povolení.
24. Z uvedeného ust. § 68 odst. 5 zákona o pobytu je zřejmé, že se vztahuje na kategorii cizinců pobývajících v cizině a umožňuje jim podat žádost za uvedených podmínek i do 6 měsíců po skončení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Vzhledem k tomu, že žalobce do této kategorie nespadá, neboť pobýval na území České republiky, nikoliv v cizině, nelze na něj uvedené ustanovení vůbec aplikovat. Soud neshledává v této neaplikaci žádnou diskriminaci, neboť účelem uvedeného ustanovení je zmírnit znevýhodnění cizinců pobývajících mimo území ve vztahu k možnostem podání žádosti o trvalý pobyt.
25. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. Současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. února 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)